

«REBREU UNA FORÇA QUE US FARÀ TESTIMONIS MEUS» (Ac 1,8)

Missatge del sant pare Francesc per a la Jornada Mundial de les Missions 2022

23 d'octubre de 2022

Benvolguts germans i germanes,

Aquestes paraules pertanyen a l'últim diàleg que Jesús ressuscitat va tenir amb els seus deixebles abans d'ascendir al cel, com es descriu en els Fets dels Apòstols: «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (1,8). Aquest és també el tema de la Jornada Mundial de les Missions 2022, que com sempre ens ajuda a viure el fet que l'Església és missionera per naturalesa. Enguany ens ofereix l'ocasió de commemorar algunes dates rellevants per a la vida i la missió de l'Església: la fundació fa 400 anys de la Congregació de Propaganda Fide —avui Evangelització dels Pobles— i 200 anys de l'Obra de la Propagació de la Fe, que, juntament amb l'Obra de la Santa Infància i l'Obra de Sant Pere Apòstol, van obtenir fa 100 anys el reconeixement de “pontificies”.

Aturem-nos en aquestes tres expressions clau que resumeixen els tres fonaments de la vida i de la missió dels deixebles: «us farà testimonis meus», «fins a l'extrem de la terra» i «l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força».

1. «Us farà testimonis meus» – La crida a tots els cristians a donar testimoniatge de Crist

Aquest és el punt central, el cor de l'ensenyament de Jesús als deixebles amb vista a la seva missió en el món. Tots els deixebles seran testimonis de Jesús gràcies a l'Esperit Sant que rebran: seran constituïts testimonis per gràcia. On vulgui que vagin, siguin on siguin. Com que Crist és el primer enviat, és a dir missioner del Pare (cf. Jn 20,21) i, com a tal, el seu «testimoni fidel» (Ap 1,5), de la mateixa manera cada cristià és cridat a ser missioner i testimoni de Crist. I l'Església, comunitat dels deixebles de Crist, no té altra missió que la d'evangelitzar el món donant testimoniatge de Crist. La identitat de l'Església és evangelitzar.

Una lectura de conjunt més detallada ens aclareix alguns aspectes sempre actuals de la missió confiada per Crist als deixebles: «Us farà testimonis meus.» La forma plural destaca el caràcter comunitari-eclesial de la crida missionera dels deixebles. Tot batejat és cridat a la missió en l'Església i sota el mandat de l'Església. La missió per tant es realitza de manera conjunta, no individualment, en comunió amb la comunitat eclesial i no per iniciativa pròpia. I si hi ha algú que en una situació molt particular porta endavant la missió evangelitzadora sol, ell la realitza i l'haurà de realitzar sempre en comunió amb l'Església que l'ha enviat.

Com ensenyava Pau VI en l'Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, document que aprecio molt: «Evangelitzar no és per a ningú un acte individual i aïllat, sinó profundament eclesial. Quan el predicador més humil, catequista o pastor, en el lloc més apartat, predica l'Evangelí, reuneix la seva petita comunitat o administra un sagrament, encara que es trobi sol, exerceix un acte d'Església i el seu gest s'enllaça mitjançant relacions institucionals certament, però també mitjançant vincles invisibles i arrels amagades de l'ordre de la gràcia, a l'activitat evangelitzadora de tota l'Església» (n. 60). Efectivament, no és casual que el Senyor Jesús hagi enviat els seus deixebles en missió de dos en dos; el testimoniatge que els cristians donen de Crist té un caràcter sobretot comunitari. Per això la presència d'una comunitat, fins i tot petita, per a portar endavant la missió té una importància essencial.

En segon lloc, als deixebles se'ls demana viure la seva vida personal en clau de missió. Jesús els envia al món no sols per a realitzar la missió, sinó també i sobretot per a viure la missió que se'ls confia; no sols per a donar testimoniatge, sinó també i sobretot per a ser els seus testimonis. Com diu l'apòstol Pau amb paraules molt commovedores: «Sempre portem en el nostre cos els senyals de la mort de Jesús, perquè també en el nostre cos es manifesti la seva vida» (2Co 4,10). L'essència de la missió és donar testimoniatge de Crist, és a dir, de la seva vida, passió, mort i resurrecció, per amor al Pare i a la humanitat. No és casual que els Apòstols hagin buscat el substitut de Judes entre aquells que, com ells, van ser «testimonis de la resurrecció» (cf. Ac 1,22). És Crist, Crist ressuscitat, a qui hem de testimoniar i la vida del qual hem de compartir. Els missioners de Crist no són enviats a comunicar-se a ells mateixos, a mostrar les seves qualitats o capacitats persuasives o les seves dotes de gestió, sinó que tenen l'altíssim honor d'oferir Crist, en paraules i accions, anunciant a tothom la Bona Notícia de la seva salvació amb alegria i franquesa, com els primers apòstols.

Per això, en definitiva, el veritable testimoni és el “màrtir”, aquell que dona la vida per Crist, corresponent al do de si mateix que ell ens va fer. «La primera motivació per a evangelitzar és l'amor de Jesús que hem rebut, aquella experiència de ser salvats per ell que ens mou a estimar-lo per sempre» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 264).

En fi, a propòsit del testimoniatge cristià, resta sempre vàlida l'observació de sant Pau VI: «L'home contemporani escolta més a gust els qui donen testimoniatge que els qui ensenyen, o si escolten els qui ensenyen, és perquè donen testimoniatge» (Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 41). Per això, per a la transmissió de la fe es fonamental el testimoniatge de vida evangèlica dels cristians. Per altra part, continua sent necessària la tasca d'anunciar la seva persona i el seu missatge. Efectivament, Pau VI mateix continua dient: «Sí, és sempre indispensable la predicació, la proclamació verbal d'un missatge. [...] La paraula roman sempre actual, sobretot quan va acompanyada del poder de Déu. Per això conserva també la seva actualitat l'axioma de sant Pau: “La fe ve [...] de l'escolta” (Rm 10,17), és a dir, és la Paraula escoltada la que convida a creure» (*ibid.*, 42).

En l'evangelització, per tant, l'exemple de vida cristiana i l'anunci de Crist van junts; l'un serveix l'altre. Són dos pulmons amb els quals ha de respirar tota comunitat per a ser missionera. Aquest testimoni complet, coherent i joiós de Crist serà certament la força d'atracció per al creixement de l'Església fins i tot en el tercer mil·lenni. Exhorto per tant a tots a reprendre la valentia, la franquesa, aquella parusia dels primers cristians, per a testimoniar Crist amb paraules i obres, en cada àmbit de la vida.

2. «Fins a l'extrem de la terra» - L'actualitat perenne d'una missió d'evangelització universal

Exhortant els deixebles a ser els seus testimonis, el Senyor ressuscitat els anuncia on són enviats: «A Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (cf. Ac 1,8). Aquí sorgeix evident el caràcter universal de la missió dels deixebles. Es posa en relleu el moviment geogràfic “centrífug”, gairebé en cercles concèntrics, de Jerusalem, considerada per la tradició jueva com el centre del món, a

Judea i Samaria, i fins «a l'extrem de la terra». No són enviats a fer proselitisme, sinó a anunciar; el cristià no fa proselitisme. Els Fets dels Apòstols ens narren aquest moviment missioner que ens dona una bonica imatge de l'Església “en sortida” per a complir la seva vocació de testimoniar Crist Senyor, guiada per la Providència divina mitjançant les circumstàncies concretes de la vida. Els primers cristians, en efecte, van ser perseguits a Jerusalem i per això es van dispersar cap a Judea i Samaria, i van anunciar Crist a tot arreu (cf. Ac 8,1.4).

Alguna cosa semblant passa també en el nostre temps. A causa de les persecucions religioses i situacions de guerra i violència, molts cristians s'han vist obligats a fugir de la seva terra cap a altres països. Estem agraïts a aquests germans i germanes que no es tanquen en el sofriment, sinó que donen testimoniatge de Crist i de l'amor de Déu en els països que els acullen. A això els exhortava sant Pau VI considerant «la responsabilitat que recau damunt els emigrants en els països que els reben» (exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 21). Experimentem, en efecte, cada vegada més que la presència de fidels de diverses nacionalitats enriqueix el rostre de les parròquies i les fa més universals, més catòliques. En conseqüència, l'atenció pastoral dels migrants és una activitat missionera que no s'ha de descuidar, que també podrà ajudar els fidels locals a redescobrir l'alegria de la fe cristiana que han rebut.

La indicació «fins a l'extrem de la terra» haurà d'interrogar els deixebles de Jesús de tots els temps i els ha d'impulsar a anar sempre més enllà dels llocs habituals per a donar testimoniatge d'ell. Malgrat totes les facilitats que el progrés de la modernitat ha fet possible, hi ha encara avui zones geogràfiques on els missioners, testimonis de Crist, no han arribat amb la Bona Notícia del seu amor. Per altra part, cap realitat humana no és estranya a l'atenció dels deixebles de Crist en la seva missió. L'Església de Crist era, és i serà sempre “en sortida” cap a nous horitzons geogràfics, socials i existencials, vers llocs i situacions humanes “límit”, per a donar testimoniatge de Crist i del seu amor a tots els homes i dones de cada poble, cultura i condició social. En aquest sentit, la missió també serà sempre *missio ad gentes*, com ens ho ha ensenyat el Concili Vaticà II, perquè l'Església sempre ha d'anar més lluny, més enllà dels seus extrems, per a anunciar l'amor de Crist a tots. Pel que fa a això, voldria recordar i donar les gràcies a tants missioners que han gastat la seva vida per anar “més enllà”, encarnant la caritat de Crist envers els nombrosos germans i germanes que han trobat.

3. «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força» - Deixar-se enfortir i guiar per l'Esperit

Crist ressuscitat, en anunciar als deixebles la missió de ser els seus testimonis, els va prometre també la gràcia per a una responsabilitat molt gran: «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus» (Ac 1,8). Efectivament, segons el relat dels Fets, va ser immediatament després de la vinguda de l'Esperit Sant damunt els deixebles de Jesús quan per primera vegada es va donar testimoni de Crist mort i ressuscitat amb un anunci querigmàtic, l'anomenat discurs missioner de sant Pere als habitats de Jerusalem. Així els deixebles de Jesús, que abans eren dèbils, temorosos i tancats, van donar inici al període de l'evangelització del món. L'Esperit Sant els va enfortir, els va donar valentia i saviesa per a testimoniar Crist davant tothom.

Així com «ningú no pot dir: “Jesús és el Senyor” si no el mou l'Esperit Sant» (1Co 12,3), tampoc cap cristià no pot donar testimoniatge ple i genuí de Crist el Senyor sense la inspiració i l'auxili de l'Esperit. Per això qualsevol deixeble missioner de Crist és cridat a reconèixer la importància fonamental de l'acció de l'Esperit, a viure amb ell en la quotidianitat i rebre constantment la seva força i inspiració. Encara més, especialment quan ens sentim cansats, desanimats, perduts, recordem-nos d'acudir a l'Esperit Sant en la pregària, que —vull dir-ho una vegada més— té un paper fonamental en la vida missionera, per a deixar-nos reconfortar i enfortir per ell, font divina i inextingible de noves energies i de l'alegria de compartir la vida de Crist amb els altres. «Rebre el goig de l'Esperit Sant és una gràcia. I és l'única força

que podem tenir per a predicar l'Evangelí, per a confessar la fe en el Senyor» (Missatge de les Obres Missionals Pontifícies, 21 de maig de 2020). L'Esperit és el veritable protagonista de la missió, és ell qui dona la paraula justa en el moment precís i en la manera apropiada.

També volem llegir a la llum de l'acció de l'Esperit Sant els aniversaris missioners d'aquest any 2022. La institució de la Sagrada Congregació de Propaganda Fide, l'any 1622, va estar motivada pel desig de promoure el manament missioner a nous territoris. Una intuïció providencial! La Congregació es va revelar crucial per a fer que la missió evangelitzadora de l'Església ho sigui realment, independentment de les ingerències dels poders mundans, amb la finalitat de constituir les Esglésies locals que avui mostren tant de vigor. Desitgem que la Congregació, com en els quatre segles passats, amb la llum i la força de l'Esperit, continuï i intensifiqui el seu treball de coordinar, organitzar i animar l'activitat missionera de l'Església.

El mateix Esperit que guia l'Església universal, inspira també homes i dones senzills per a les missions extraordinàries. I així va ser com una jove francesa, Paulina Jaricot, va fundar fa exactament 200 anys l'Obra de la Propagació de la Fe; la seva beatificació se celebra en aquest any jubilar. Encara en condicions precàries, ella va acollir la inspiració de Déu per a posar en moviment una xarxa d'oració i col·lecta per als missioners, de manera que els fidels poguessin participar activament en la missió «fins a l'extrem de la terra». D'aquesta genial idea va néixer la Jornada Mundial de les Missions que celebrem cada any, la col·lecta de la qual en totes les comunitats està destinada al fons universal amb què el Papa sosté l'activitat missionera.

En aquest context recordo a més el bisbe francès Charles de Forbin-Janson, que va començar l'Obra de la Santa Infància per a promoure la missió entre els infants amb el lema "Els nens evangelitzen els nens, els nens resen pels nens, els nens ajuden els nens de tot el món", així com a la senyora Jeanne Bigard, que va donar vida a l'Obra de Sant Pere Apòstol per al sosteniment dels seminaristes i dels sacerdots en terra de missió. Aquestes tres obres missioneres van ser reconegudes com a "pontifícies" precisament cent anys enrere. I va ser també sota la inspiració i guia de l'Esperit Sant que el beat Pau Manna, nascut fa 150 anys, va fundar l'actual Unió Missionera Pontifícia per a animar i sensibilitzar cap a la missió els sacerdots, els religiosos i les religioses, i tot el poble de Déu. Pau VI mateix va formar part d'aquesta última Obra i en va confirmar el reconeixement pontifici. Menciono aquestes quatre Obres Missioneres Pontifícies pels seus grans mèrits històrics i també per a convidar-vos a alegrar-vos per elles en aquest any especial per les activitats que porten endavant per a sostenir la missió evangelitzadora de l'Església universal i de les Esglésies locals. Espero que les Esglésies locals puguin trobar en aquestes Obres un sòlid instrument per a alimentar l'esperit missioner en el poble de Déu.

Estimats germans i germanes, continuo somiant amb una Església totalment missionera i una nova estació de l'acció missionera en les comunitats cristianes. I repeteixo el desig de Moisès per al poble de Déu en camí: «Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia» (Nm 11,29). Sí, tant de bo nosaltres fóssim en l'Església el que ja som en virtut del baptisme: profetes, testimonis i missioners del Senyor. Amb la força de l'Esperit Sant i fins a l'extrem de la terra. Maria, Reina de les missions, prega per nosaltres.

Franciscus

Roma, Sant Joan del Laterà, 6 de gener de 2022, Epifania del Senyor